

Ἡ Φωνὴ τῆς Θεῶν

τῆς Ὀξυᾶς

ΖΟΥΚΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
Δημητσάνης 12
Νέο Λιόσι

ΕΤΟΣ 3^ο

Ν^ο 12

ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΟΞΥΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

“Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ,”

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1907 - ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 66 - ΑΘΗΝΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ - ΟΚΤΩΒΡΗΣ - ΝΟΕΜΒΡΗΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1982

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Και επί γης ειρήνη
- Τα κάλαντα στην Ελλάδα
- Οι καλικάντζαροι
- Οι απόμωχοι στο χωριό
- Πως έβγαζαν το ψωμί τους τα παιδιά του χωριού μας
- Με λίγα λόγια
- Περί νοοτροπίας
- Μια παραίτηση ενός Ιεράρχη
- Εκείνοι που φεύγουν
- Κοινωνικά νέα
- Ανίκητη ελπίδα

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

Τα Χριστούγεννα τα γιορτάσαμε και πάλι. Όλοι προγραμματίσαμε, όλοι ετοιμαστήκαμε για τη μεγάλη γιορτή. Πάλι είδαμε μαγαζιά φωταγωγημένα. Κόσμος πλημμύρισε τις βιτρίνες. Κάναμε ψώνια πολλά, και προσφέραμε δώρα αρκετά. Τρέξαμε με αγωνία και αγχος να τα προλάβουμε όλα για να μη μας βρουν οι άγιες μέρες ανέτοιμους. Στρώσαμε πλούσιο Χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Φροντίσαμε να χαρούν τα παιδιά, να ξεκουραστούμε εμείς οι μεγάλοι, να πά-

με και κανένα ταξιδάκι, να . . . να . . .

Κι ανήμερα πήγαμε στην Εκκλησία να προσκυνήσουμε το Θείο Βρέφος. Κι οι πιο πολλοί ψιθυρίσαμε με τη χορωδία το «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη. . .», ύμνο ουρανόσταλτο, αγγελικό. Και στο άκουσμα και το μουρμούρισμα της λέξης ΕΙΡΗΝΗ θυμηθήκαμε όλους τους πολέμους που έγιναν και γίνονται τώρα. Ίσως θυμηθήκαμε ότι ζούμε περιμένοντας τον πυρηνικό όλεθρο, που τα ανθρώπινα οπλοστάσια ετοιμάζουν και συνέχεια εκσυγχρονίζουν. Και ξανά προσφέραμε τη γλυκιά λέξη ΕΙΡΗΝΗ και κάναμε γλυκιές και πικρές σκέψεις.

Ειρήνη! Λαχτάρα και όνειρο όλων των επί γης ανθρώπων. Προσευχή μικρών και μεγάλων. Υπόσχεση ζωής, προόδου και ευτυχίας. Θεόσταλη από τη Γέννηση του Θεανθρώπου Ευλογία και Ευχή.

Όμως δυστυχώς ο άνθρωπος οδηγείτε προς τον καταστροφικό πόλεμο. Του διάλεξαν το δρόμο του ολέθρου. Η απειλή για την Παγκόσμια Ειρήνη κρέμεται από τρίχνη κλωστή πάνω από τη γη μας.

Οι μεγάλοι της γης κρατάνε την ανθρωπότητα κάτω από τόν πέλεκυ του αφανισμού, με τα φοβερά όπλα που επινοούνται στα οπλοστάσια τους για την αυτοκαταστροφή μας. Ο κόσμος

Συνέχεια στη σελίδα 2

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΞΥΑΣ
ΕΥΧΕΤΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΩΡΙΑΝΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΥΣ
ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

ζει αβέβαιος για το αύριο, παρακολουθώντας αμύχανος την επίδειξη των δυνάμεων καταστροφής, τους εξοπλισμούς και τις πολεμικές εστίες, που κάθε τόσο σκόπιμα ανάβονται εδώ κι εκεί.

Κι όλοι από μέσα μας λέμε και θέλουμε δυνατά να το φωνάξουμε ν' ακουστούμε στα πέρατα της γης, να ενώσουμε τη φωνή μας με τις μυριάδες φωνές των ειρηνόφιλων :

«Θέλουμε ειρήνη! Ποτέ πια πόλεμος! Μεγάλοι και δυνατοί, σταματίστε τους εξοπλισμούς! Ο κόσμος θέλει να ζήσει ήρεμος! Όλοι οι λαοί να είναι ενωμένοι κι αδελφωμένοι! Αυτό θα πει ειρήνη! Αυτό θέλουμε! Ξοδέψτε για την ειρήνη του κόσμου, την τροφή των πεινασμένων, την υγεία των αρρώστων. Κάντε εξοπλισμούς για τη ζωή κι όχι για το θάνατο. Δώστε τα χέρια. Κάντε συμφωνίες ειρήνης και εξασφαλίστε συγυριά για τη ζωή της ανθρωπότητας και για το μέλλον των παιδιών μας.

Μη παίζετε με τα όπλα του πυρηνικού ολέθρου. Σβήστε κάθε τοπική εστία πολέμου. Ζητείστε όλες οι διαφορές να λύνονται ειρηνικά. Ας σιγήσουν τα κανόνια και οι πολεμικές μηχανές κι ας σκουριάσουν, περιμένοντας ν' απλωθεί η ειρήνη στον πλανήτη μας. Αυτά ζητούμε! Αυτά κι ο Θεός μηνά με το ουρανόσταλτο «επί γης ειρήνη», που επί 1982 χρόνια από τή γέννηση Εκείνου αποτελεί ευχή και προσδοκία!».

Ας ευχηθούμε σύντομα να γίνουν κέρινες οι πέτρινες καρδιές των μεγάλων και δυνατών και να μαλακώσουν μπρος στην ειρηνόφιλη κραυγή όλων μας. Είθε ο Θεός να μας δώσει τη δύναμη, όλοι στα πέρατα της γης, να μονιάσουμε και να βρούμε το δρόμο της ΕΙΡΗΝΗΣ. Είθε η ΕΙΡΗΝΗ να γίνει η ακατανίκητη υπερδύναμη, που να δαμάσει τις δυνάμεις του ολέθρου και της καταστροφής! Είθε η Χριστιανική Προσδοκία «επί γης ειρήνη», που γιορτάσαμε τα 1982 χρόνια της, να είναι πολύ κοντά. Είθε το Χριστιανικό όραμα της Ειρήνης να κατισχύσει και να εγκαθιδρυθεί στη γη, είτε το θέλουν είτε όχι όσοι απεργάζονται και ετοιμάζουν τον πόλεμο του ολέθρου! **Ε ί θ ε !**

Μην ξεχνάτε τη συνδρομή σας προς
την Εφημερίδα μας

Για κάθε αλλαγή της διεύθυνση σας
να ενημερώνετε τον υπεύθυνο ύλης

Ήταν μία εποχή που ούτε ημερολόγια, ούτε εφημερίδες προειδοποιούσαν για τις Μεγάλες Γιορτές κι ο κόσμος περίμενε, σαν θεόσταλες, τις φωνές των παιδιών να φτάσουν ως την πόρτα του και να του αναγγείλουν την χαρούμενη ώρα:

“Χριστός γεννάται σήμερα!...”,

Τα στόματα των παιδιών συνέχιζαν μέσα στους αιώνες τα πρώτα εκείνα κάλαντα των αγγέλων που, σύμφωνα με τη θρησκευτική παράδοση, ακούστηκαν τη νύχτα της Βηθλεέμ, πάνω από τα έκπληκτα κεφάλια των βοσκών:

“Δόξα νάχει ο Θεός, ψηλά στον Ουρανό,
κι η γη ας γαληνεύει...”

Βράδυ έβγαιναν τα παιδιά, την ώρα που καταστάλαζε ο μόχθος και ο θόρυβος της Παραμονής, όταν οι οικογένειες συγκεντρώνονταν με το νοικοκύρη μαζί κι ετοίμαζε τα “εστιακά”, τους Χριστούγεννα με τη φωτιά.

Ήξεραν βέβαια κι από μόνες τους οι νοικοκυρές την ημέρα της Γιορτής, κι έπαιρναν από μέρες τα μέτρα τους για να διώξουν τα χειμωνιάτικα ξωτικά. Τήν ήξεραν κι οι καλές μητέρες, που μοσχασαπούνιζαν τα παιδιά τους για την εκκλησία...

Περίμεναν, όμως, πάντα να τους έρθει ως την πόρτα η χαρούμενη αγγελία, με το μαγικό στοιχείο της παιδικής, φωνής, της μουσικής υπόκρουσης και της τραγουδισμένης ευχής...

Χτυπούσαν την κάθε πόρτα τα παιδιά, κρατώντας το φαναράκι της νύχτας - ένα άστρο Χριστουγεννιάτικο για κάθε σπίτι - και χωρίς να ζητούν την άδεια (“Να τα πούμε;..”) άρχιζαν ν' αφηγούνται το γεγονός της ημέρας, πάνω στο μουσικό ρυθμό των αιώνων, όπως τους το κρατούσε το τύμπανο και το τριγωνικό σήμαντρο τους:

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, πρώτη γιορτή του
χρόνου,
για βγειτε, δεξ τε, μάθετε, πού ο χριστός
γεννάται

Ήταν μια ευλογία για το σπίτι η παρουσία των παιδιών.

Οι ευχές που πρωτόδιναν στο νοικοκύρη και στη νοικοκυρά, ήταν το πιο συγκινητικό συμβόλαιο - τουλάχιστο για κείνον το χρόνο - με τη ζωή και με το Θεό...

Σ' αυτό το σπίτι πούρθαμε, πέτρα να μη ράβση
κι ο νοικοκύρης του σπιτιού χρόνια πολλά να
ζήσει

Η αμοιβή των μικρών καλαντιστών δεν ήταν ούτε ζητιανιά, ούτε φιλανθρωπία. Ήταν μια πράξη τελεστική, που και μόνη της έφερνε το ποθητό αποτέλεσμα: Την αφθονία των αγαθών και τον πλούτο στο σπίτι του νοικοκύρη. Έρχιχναν τα παιδιά το καλάθι η το σακούλι τους όσο έψαλαν, και η νοικοκυρά τους έβαζε μέσα ότι αντιπροσωπευτικό είχε των δικών της “ευχών”,... Καρπούς για την καλή σοδειά, γλυκούδια για την ευτυχία, νομίσματα για τον πλούτο.

Στεκόνταν στη μέση του σπιτιού και τραγουδούσαν, και από τα λόγια τους γινόταν παραμυθένιο το φτωχικό η μέτριο νοικοκυριό του σπιτιού.

Έσένα πρέπει, αφέντη μου, στα πεύκα να κοιμάσαι, βελούδα να σκεπάζεται κι αφέντης να λογάσαι, Κυρά μου σα θα στολιστείς, να πας στην εκκλησιά σου, χρυσά λουλούδια πέφτουνε απ' την περπατησιά σου. Αφέντη μου, στα σπίτια σου χρυσές καντήλες φέγγουν, φέγγουν στους ξένους να δειπνούν, στους ξένους να πλαγιάζουν.

Πέρασαν τα χρόνια... Τά καλαντίσματα κατέβηκαν από τα χωριά στις πολιτείες και μπήκαν στη μοντέρνα ζωή.

Κοντά στους μικρούς άρχισαν να τα "λένε,, και οι μεγάλοι. Για να τους φτάνει ο χρόνος, έβγαιναν και τα "έλεγαν,, από το πρωί

Νέα χτυπήματα στις πόρτες, νέοι χαιρετισμοί.
"Καλήν ημέραν, άρχοντες, αν ειν' ο ορισμός σας..."

Κι έβγαιναν μαζί να τα "πούν,, πλήθος επαγγελματίες με λογίς μουσικά όργανα, που συναγωνίζονταν την απλή παράδοση του τριγώνου και του τουμπελεκιού. Βγήκαν από κοντά και οι "Φιλαρμονικές,, βγήκαν και οι πρόχειρες μουσικές κομπανίες, βγήκαν τα γραμόφωνα και οι λατέρνες.

Τα παιδιά όμως κράτησαν τα δικαιώματα τους και ξεφύτρωναν με τα ίδια παλιά σύνεργα στις γειτονιές κι ακόμα με το νησιώτικο καράβι, η τη συμβολική βυζαντινή εκκλησία, που αντικατέστησε θρησκευτικά το караβάκι.

— Να τα πούμε; ...

— Πέστε τα ...

Δ. ΛΟΥΚΑΤΟΥ

ΚΑΛΑΝΤΑ ΗΠΕΙΡΟΥ

Χριστούγεννα πρωτούγεννα πρώτη γιορτή του χρόνου αρχη και δόξα του Χριστού και στην πομπή του Ιούδα.

Σήμερα αγγέλοι χαίρονται κι άγιοι δοξολογιοούν και τα δαιμόνια θλίβονται το ότι ο Χριστός γεννιέται. Κυρά καλή, κυρά χρυσή, κυρά μου ευτυχισμένη κυρά μου τον υγιόκα σου και το μονάκριβο σου με μόσχο και βασιλικό έλουζες τα μαλλιά του και στο σχολειό τον έστελνες γράμματα για να μάθει. Σε τούτο σπίτι πευ' ρθαμε πέτρα να μη ράψει κι ο νοικοκύρης του σπιτιού χίλια χρόνια να ζήσει. Χρόνια πολλά

ΚΑΛΑΝΤΑ ΗΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Χριστούγεννα πρωτούγεννα, πρώτη γιορτή του χρόνου για βγείτε, δείτε, μάθετε πως ο Χριστός γεννιέται. Γεννιέται κι ανατρέφεται με μέλι και με γάλα το μέλι τρών οι άρχοντες, το γάλα οι παπάδες, και το μελισσοβότανο να λούζονται οι κυράδες.

π α ι ν ε μ α

Κυρά μ' καλή, κυρά μ' χρυσή, κυρά μ' ευτυχισμένη, κυρά μ' με τον υγιόκα σου και με τον πρωτογιόκα σου για λούστονε, για χτένισ'τον για στείλ'τον στο σχολειό να τον ιδεί ο δάσκαλος με το χρυσό βιβλίο να τον ειπούν τ' άλλα παιδιά έλα για να χαρούμε και τις μεγάλες εορτές τα κάλαντα να πούμε.

Δώδεκα ολόκληρα μερόνυχτα, τα "Δωδεκαήμερα,, όπως τα λένε από τις 24 Δεκεμβρίου ως τις 6 Ιανουαρίου οι Καλικάντζαροι σκορπίζονται σε όλες τις ανθρωποκατοικημένες περιοχές.

Μπαίνουν στα σπίτια και φέρνουν τους ανθρώπους άνω κάτω κάνοντας ότι ζεβζεκιά και αταξία μπορεί να φανταστεί κανείς. Χτυπούν την καμπάνα της εκκλησίας, γυρίζουν τα φύλλα στο βιβλίο του παπά, σφυρίζουν σαν διάβολοι, χώνονται στα φουστάνια των νοικοκυράδων για να τις κάνουν να γλιστρήσουν και να πέσουν, ξεπλανεύουν τους ανθρώπους νά πάνε στο μήλο, ενώ το σιτάρι και τα γεννήματα για τις γιορτές είναι ήδη αλεσμένα.

Σπάνε, όμως, το νήμα τις ανέμης, αν καμιά γυναίκα γνέθει το Δωδεκαήμερο, τρίζουν τον αργαλειό και ζαλίζεται όποια υφαίνει και τέλος χώνονται στα σακιά με το αλεύρι, μαγαρίζουν τα φαγώσιμα, το λάδι και το κρασί, αν τα βρούν, και θέλουν να χωθούν στη στάχτη που δεν έχει φωτιά.

Γι' αυτό οι άνθρωποι κρατούν όσο μπορούν περισσότερο αναμένη τη φωτιά και πετούν τη στάχτη του Δωδεκαημέρου μην τυχόν και κρύφτηκε σ' αυτήν κανένα Καλικαντζαρούδι.

Οι νοικοκυραίοι τους φιλεύουν με γλυκά, φαγώσιμα και προ πάντων με κολοκυθόπιτα κι εκείνα φεύγουν ήσυχα ευχαριστημένα.

Θ. ΒΕΛΟΥΔΙΟΥ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

● Το περασμένο καλοκαίρι του 82 και πάλι η μικρή μας Οξυά ζωντάνεψε, γέμισε κόσμος. Από την άνοιξη οι ηλικιωμένοι, που λαχταρούν το χωριό και οι συνθήκες ζωής τους επιτρέπουν, πήγαν από νωρίς για να βάλουν και κανένα κήπο. Και όταν τα σχολεία έκλεισαν γονείς και μαθητόκοσμος πλημμύρισαν την Οξυά. Μπράβο! σε όλους και ιδιαίτερα στα παιδιά που τρέχουν και λαχταρούν το χωριό μας και το νιώθουν τόσο δικό τους. Δώστε στην Οξυά ζωή με την παρουσία σας. Ευχόμαστε κάθε χρόνο και περισσότεροι να πηγαίνουν με κάθε ευκαιρία εκεί στην πατρώα γη μας.

● Στις 20 Ιουλίου πάνω στο δροσερό και μαγευτικό τοπίο του Αϊ Λια πήγε όλο το χωριό για να γιορτάσει και να πανηγυρίσει. Έγινε ένα όμορφο πανηγύρι. Ανάψαμε ένα κεράκι στο ξωκλήσι του Αϊ Λια, Φάγαμε όλοι μαζί σ' ένα κοινό τραπέζι τα νόστιμα καλοψημένα ψητά (25 περίπου), ήπιαμε ποτά και κρυστάλλινο πηγαίο νερό κι ανταλλάξαμε ευχές. Ο χορός άρχισε και συνεχίστηκε στη πλατεία του χωριού. Ο Μιχάλης μας γλάντησε και πάλι. Η παρουσία της νεολαίας ήταν αισθητή. Ιδιαίτερα εντυπωσίασαν τα παιδιά του παιδικού χορευτικού ομίλου μας, που χόρεψαν όμορφα πολλούς Ηπειρώτικους χωρούς και όλοι τα χάρηκαν και τα καμάρωσαν.

● Κάθε Τετάρτη πρωί το λεωφορείο ξεκινούσε από την Οξυά μας γεμάτο και το απόγευμα γύριζε καταφορτωμένο με κόσμο και ψώνια. Και κάθε βδομάδα ο Τέρτσης ερχόταν στο χωριό και μας έφερνε φρούτα και ζαρζαβατικά. Τίποτε δε μας έλειπε.

Συνέχεια στη σελίδα 4

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΞΥΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΙΣΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ
ΟΞΥΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ "Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ",
Έτος ιδρύσεως 1907

Γραφεία: Σοφοκλέους 66 - Αθήνα
Συντάσσεται από επιτροπή

Υπεύθυνος ύλης: Κώστας Αθανασόπουλος
Ιτέας 5 Πολύδροσο Χαλανδρίου τηλ. 68.32.358
Αλληλογραφία - συνεργασίες στον υπεύθ. ύλης

Με λίγα λόγια

● Και η πλατεία της Οξυάς μας φιλοξένησε όλο το καλοκαίρι τους νέους και τον παιδόκοσμο. Κάθε απόγευμα και βράδυ, φωταγωγημένη γέμιζε από παιχνίδια, φωνές, γέλια ζωή και χαρά. Πόση ομορφιά δίνει αλήθεια στα άψυχα η ζωή!

● Μάθαμε ότι κάποιος μεσημέρι του Ιούλη ο νέος Νομάρχης, κάνοντας περιοδεία στα χωριά, πέρασε κι από το χωριό μας. Όμως βρήκε το χωριό άδειο και μόνο ο πρόεδρος τον υποδέχθηκε με ένα - δύο άλλα άτομα. Κανείς δεν ήξερε. Ούτε το megáφωνο κάλεσε τον κόσμο να βγει να υποδεχτεί το επίσημο πρόσωπο και να δει ο Νομάρχης πόση ζωή κρύβει η μικρή μας Οξυά. Η ευθύνη γι' αυτό ανήκει σ' εκείνους που αμέλησαν να ειδοποιήσουν τον κόσμο έγκαιρα η έστω την τελευταία στιγμή. Έτσι όμως έβλαψαν το χωριό μας Ευχόμαστε να μη γίνουν στο εξής τέτοια σφάλματα.

● Με δαπάνες του Συλλόγου και των πόρων από τα ιδιόκτητα, με πρωτοβουλία της Υποεπιτροπής του Συλλόγου στο χωριό και με επιστασία του νέου προέδρου του χωριού μας Γιάννη Τσίμα έγινε τιμμεντόστρωση του υπόλοιπου τμήματος του δρόμου δίπλα στην πλατεία. Το έργο αυτό βελτίωσε την όψη του κέντρου του χωριού μας. Πρέπει ακόμη να γίνουν πολλά.

● Από τις 21 ως τις 24-7-82 η νεολαία της Οξυάς μετατράπηκε σε σωστό εργοτάξιο με μια μπετονιέρα του κ. Αποστόλη Βενέτη. Ετοιμάστηκε και στρώθηκε με τσιμέντο η αίθουσα δίπλα στη «Γεροντική Γωνιά» ρίχτηκε μονοπλόκ μέσα κι έξω απ' αυτή και τσιμεντοστρώθηκε ο χώρος έξω από την αίθουσα για νέο χτίσμα και τουαλέτες. Η προσφορά εργασίας ήταν άμισθη και αυθόρμητη. Εργάστηκαν: Γιάννης Τσίμας (πρωτοπόρος), Νίκος Πορφύρης, Ανδρέας Βαδάσης, Κώστας Αθανασόπουλος, Βαγγέλης Κυπαρίσσης, Γιώργος Ζούκης, Τάσος Ζούκης, Δήμος Πορφύρης, Νίκος Μπουκάκης (γαμπρός), Νίκος Κυπαρίσσης, Γιώργος Καραφλιάς, Βασίλης Χρονόπουλος κι ο Μηνάς του Λάζου.

Η «Φ» τους ευχαριστεί και τους συγχαίρει όλους. Εύχεται πάντα έτσι αυθόρμητα όλοι να προσφέρουν εργασία για το καλό του χωριού μας, γιατί είναι αλήθεια ότι πρέπει να γίνουν πολλά ακόμα.

● Ο τηλεφωνικός θάλαμος, δωρεά της οικογένειας Σωκράτη και Ερμιόνης Πορφύρη, μεταφέρθηκε στο χωριό. Όπως πληροφορηθήκαμε, επειδή οι δωρητές δεν αποδέχτηκαν να γραφεί στην πινακίδα δωρεάς το ολιγόλογο κείμενο, που πρότεινε το Δ.Σ. του

Συλλόγου, επήλθε διαφωνία και πολύς λόγος έγινε γι' αυτό. Οι δωρητές μετά σπύθθηκαν τη δωρεά τους προς την Κοινότητα και περιμένουν την αποδοχή αυτής.

Η «Φ» έχει τη γνώμη ότι δεν πρέπει να αναρτούνται πινακίδες στις δωρεές, αλλά να τηρείται από το Σύλλογο ένα επίσημο βιβλίο δωρητών και ευεργετών, όπου θα αναγράφονται τα ονόματα όλων και οι προσφορές τους.

● Πολύς λόγος έγινε και για τα κάγκελα της πλατείας. Όπως πληροφορηθήκαμε το Δ. Σ. του Συλλόγου απεφάσισε να τοποθετηθούν σ' όλη τη πλατεία κάγκελα μασίφ, ομοιόμορφα, αιωνόβια και καλαίσθητα. Έκανε λοιπόν τη σκέψη να συμβάλει κι ο Σύλλογος, να συνεργασθεί με το δωρητή κ. Ανδρέα Παπαχρήστο και από κοινού να δοθεί η πρέπουσα λύση. Τελικά ο δωρητής μόνος του και παρά τη διαφορετική γνώμη του Δ.Σ. του Συλλόγου τοποθέτησε, παραμονές εκλογών, κάγκελα δικής του επιλογής. Το Δ.Σ. διαφωνεί με την ενέργεια αυτή και παρατηρεί ότι τα κάγκελα που τοποθετήθηκαν δεν είναι εκείνα που έπρεπε, είναι πολύ ψηλά και καταστρέφουν την καλαισθησία της πλατείας.

Στα όνειρα των μελών του Δ.Σ. είναι να γίνει το χωριό μας ωραίο και καλαίσθητο και ό,τι γίνεται πρέπει να είναι αποδεκτό απ' όλες τις απόψεις και από τις νεώτερες γενιές.

Η «Φ» πιστεύει ότι η αρχή της συνεργασίας μεταξύ δωρητών και Δ.Σ. είναι απαραίτητο να τηρείται, για να αποφεύγονται διαφωνίες και πάντα να γίνεται η δυνατή καλύτερη επιλογή.

● Ο νέος δρόμος, όπως μάθαμε, έγινε αφορμή πολλών ομηρικών συζητήσεων στο χωριό όλο το καλοκαίρι. Μερικοί τον χαρακτήρισαν ακατάλληλο και εκφράστηκαν με βαριά λόγια για το Δ.Σ. του Συλλόγου. Παρ' όλα αυτά ο δρόμος χρησιμοποιήθηκε ήδη και εξυπηρέτησε μερικά σπίτια του Πάνω Μαχαλά. Πιστεύουμε με την επέκτασή του και τις βελτιώσεις που θα γίνουν μελλοντικά θα εξυπηρετήσει πλήρως όλα τα σπίτια, για τα οποία έγινε.

● Ο Σύλλογος, σε συνεργασία με την Κοινότητα, καταπιάστηκε με την υπόθεση "Ασημοπήγαδο - Καρούτι...". Ανατέθηκε το όλο θέμα σε δικηγόρο των Ιωαννίνων και ζητήθηκε αρμοδίως η ακριβής οριοθέτηση της περιοχής.

● Οι Κοινοτικές εκλογές έγιναν στην Οξυά με απόλυτη τάξη και ηρεμία. Πολλοί ήταν οι ξενιτεμένοι που ήρθαν και εξάσκησαν στο χωριό τα εκλογικά τους δικαιώματα. Γέμισε προσωρινά το χωριό μας από κόσμο, αλλά μετά τις εκλογές έμεινε και πάλι έρημο και σιωπηλό με μοναδικούς κατοίκους - τους απόμαχους γέροντες. Το νέο επταμελές Κοινοτικό Συμβούλιο της Οξυάς είναι: Τσίμας Ιωάννης (Πρόεδρος), Αθανασόπουλος Απόστολος, Ζάρρος Χρήστος, Αντωνιάδης Βασίλειος, Κουτσούκης Μιγάλης, Κυπαρίσσης Πολύκαρπος και Τσίμας Παναγιώτης.

● Φέτος η Οξυά γέμισε μήλα. Όλες οι μηλιές και οι ξεχασμένες, μας θυμήθηκαν μετά από τόσα χρόνια ακαρπίας. Καμάρωναν καταφορτωμένες με ωραία γερά και νόστημα μήλα. Γέμισαν τα σπίτια με

αυτά. Αρκετά έφτασαν και στην Αθήνα χαιρετίσματα στα παιδιά. Κάποιος είπε ότι οι μηλιές φέτος έστειλαν μήνυμα προς την ΕΟΚ, Ας ευχηθούμε κάθε χρόνο η σοδειά να μη μας λείπει.

● Στην Οξυά και Θεοτόκο κάθε σπίτι, σχεδόν, έχει τους κυνηγούς του. Άλλοι είναι ηλικιωμένοι κι έμπειροι η και νεοφώτιστοι, γιατί τώρα στα γεράματα είπαν ν' ασχοληθούν λίγο με το κυνήγι, να παίρνουν πιο όμορφα τις ώρες. Υπάρχουν, όμως, και νέοι που έχουν φτερά στα πόδια κι είναι ο φόβος κι ο τρόμος των νόμιμων θηραμάτων. Ευχόμαστε σ' όλους να τρέχουν τα κυνήγια και πάντα ο τροβάς τους να είναι γιομάτος.

Θέλουμε για κάθε νέο από το χωριό και για κάθε κυνηγετική επιτυχία να μας γράφετε για να τα δημοσιεύουμε στη «Φωνή» μας, για ενημέρωση όλων.

● Μάθαμε ότι για να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά πήγαν πολλοί στο χωριό μας. Πολύ χαρήκαμε γι' αυτό γιατί η Οξυά μας θα ζωντανέψει και πάλι κι όσοι πήγαν θα περάσουν όμορφες, ξένιαστες κι αξέχαστες μέρες και δε θα τους κάνει η καρδιά να φύγουν.

Ευχόμαστε του χρόνου και κάθε χρόνο, τέτοιες μέρες, η Οξυά μας να πλημμυρίζει από κόσμο και να μας χαρίζει ζωή απ' τη ζωή της.

● Πληροφορηθήκαμε ότι στις 29-12-82 η Οξυά μας νύχτωσε κατάλευκη. Είκοσι εκατοστά χιόνι της χάρισε ολόλευκη ομορφιά και όμορφες ώρες στους τυχερούς που βρέθηκαν στο χωριό μας.

● Ο Σύλλογος μας φέτος κυκλοφόρησε - αντί ημερολογίου - μια χρήσιμη ατζέντα, που περιέχει τα τηλέφωνα και τις διευθύνσεις όλων των μελών του Συλλόγου μας, των χωριανών μας και φίλων της Οξυάς. Ήταν μια όμορφη και χρήσιμη πρωτοβουλία.

● Στις 9 Ιανουαρίου 1983 θα γίνει σε αίθουσα του ξενοδοχείου PRESIDENT Τακτική Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας, και αρχαιρεσίες για ανάδειξη Νέου Δ.Σ. και Εξελ. Επιτροπής.

ΟΙ ΑΠΟΜΑΧΟΙ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Αστράφτει και πουμπουνίζει. Αστροπελέκια πέφτουν. Τρίζουν τα παράθυρα. Το σπίτι ολακερο σείεται. Μαύρισε ο ουρανός. Σκοτάδι.

Σ' ένα χωριό της Ηπείρου ένας γέρος ακουμπισμένος δίπλα στο τζάκι με ένα κούτσουρο που έχει βάλει από τα πριν στη φωτιά. Του κάνει παρέα η πίπα του και στην άλλη μεριά του τζακιού η γριά του.

Δεν ακούν τα μπουμπουνητά. Μόνο βλέπουν μέσα από τα γυαλιά τους τη βροχή στο παράθυρο και τη σταλαματιά που πέφτει στην άκρη μέσα στο σπίτι, καθώς είχε φύγει ένα κεραμίδι από τη σκεπή.

Σιγοκουβεντιάζουν και μολογάν για τα παιδιά τους και για τις άγιες ημέρες των Χριστουγέννων.

Κουβέντιασαν για πολύ ήπιαν το χαμόμηλο και καθώς ήταν ακουμπισμένοι στην άκρη από το τζάκι αποκοιμήθηκαν.

Ξύπνησαν το πρωί. Οι δουλειές είναι μετρημένες. Αρμεξαν σιγά-σιγά τή γίδα, έβρασαν τὸ γάλα και το ήπιαν με λίγο ψωμί μουσκεύοντας το. Ανοιξαν τα

παράθυρα ν' αεριστεί το σπίτι και βγήκαν στην αυλή.

Αγνάντευαν τις ράχες και καμιά φορά ρωτούσαν το γείτονα μήπως ο ταχυδρόμος φάνηκε.

Δυὸ μέρες την εβδομάδα είναι μεγάλες για τους γέροντες. Θα έρθει ο ταχυδρόμος και θα τους φέρει μαντάτα από τα παιδιά τους. Κουβαλάει κάθε βδομάδα τις λύπες και τις χαρές, τις ελπίδες των ανήμπορων αυτών ανθρώπων.

Φτάνοντας κοντά στο χωριό, ο ταχυδρόμος, βγάζει τη τουρμπέτα και σφυρίζει δυὸ τρείς φορές. Ειδοποίητη ότι έρχεται. Έχει φθάσει πια στο κέντρο του χωριού. Πηγαίνει στο καφενείο.

Εκεί μαζεμένοι καμιά δεκαριά άνθρωποι, οἱ πιο νέοι καλημερίζουν το ταχυδρόμο με το χαμόγελο πρώτοι στα χείλη.

Μετά από λίγο δυὸ τρείς γέροντες και άλλες τόσες γριές σέρνοντας μια μαγκούρα στα τρεμάμενα και ρυτιδωμένα χέρια φθάνουν στο καφενείο.

Οι πιο νέοι σηκώνονται και προσφέρουν τις θέσεις τους. Τι ανθρωπιά!

Ο ταχυδρόμος πίνει ένα καφέ, βάζει το χέρι του στην ταχυδρομική τσάντα, βγάζει ένα μάτσο γράμματα και αρχίζει να φωνάζει τα ονόματα.

— Τζώρτζης Βασιλείος

— Παρών!

— Καλωσαδέχθεκες μπάμπια. Από την κόρη σου είναι.

Η καρδιά του σκίρτησε και το δάκρυ δὲν μπόρεσε να συγκρατήσει — Ευχαριστῶ αποκρίθηκε. Απλώνει το τρεμάμενο και ρυτιδωμένο χέρι, παίρνει το γράμμα και το δίνει σ' έναν γραμματιζούμενο να τα διαβάσει.

«Σεβαστὲ μου πατέρα και μητέρα. . .»

Η χαρά του είναι αβάσταχτη. Φωνάζει τον κυρ Γρηγόρη να κεράσει όλους που είναι εκεί. Εκτελείται η παραγγελία και ο κυρ Βασιλῆς φεύγει για το σπίτι ευχαρίστημένος.

Ο ταχυδρόμος συνεχίζει:

—

— Παρών!

Ο ταχυδρόμος μοίρασε εκείνη την ημέρα κάπου 6-8 γράμματα. Οσοι δὲν είχαν γράμμα με σκυμμένο το κεφάλι από στενοχώρια επιστρέφουν στα σπίτια τους, φέρνοντας τα παιδιά τους, στις σκέψεις τους. — Να 'ναι άραγε καλά το παιδί μου;

Κάνει το σταυρὸ της η μάνα, πηγαίνει στο σπίτι και γονατιστή κάτω από το εικόνισμα της Παναγίας την παρακαλεί να της φέρει τα παιδιά της. Να γιορτάσουν μαζί τις Άγιες αυτές μέρες.

Συντροφιά θέλουν οι γέροντες. Ζεστασιά σαν το μωρὸ παιδί. Δὲν θέλουν χρήματα. Με λίγο τσάι, λίγο γάλα, περνάν. Αγάπη για τους γέροντες ὡς ζούνε.

Αγάπη και να δώσουν την ευχή τους για ένα καλύτερο μέλλον. Όχι ξενητεμό. Να ζεις στο σπίτι σου, στο χωριό σου, χωρίς στεναχώριες. Εκεί να φτιάξεις το σπιτικό σου, την οικογένεια σου. Για όλα αυτά κάτι πρέπει να γίνει. Κάποιοι πρέπει να κάνουν κάτι.

Πρέπει να προετοιμάσουμε τὸ έδαφος να γυρίσουν οι ξενητεμένοι πίσω, να γεμίσουν τα χωριά, για να

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΡΑΞΗ ΙΕΡΑΡΧΟΥ

**ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΘΗΚΕ
ΔΙΟΤΙ ΕΓΕΡΑΣΕ****ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΘΥΜΟ,
ΑΛΛΑ ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΟΥ ΜΕ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ**

Ένας μητροπολίτης σε ηλικία αντοχής και ωριμότητας, παραιτήθηκε και άφησε τη θέση του για να την πάρει ένας νεώτερος που θα αποδώσει πιο πολύ και πιο καλά απ' αυτόν. Όσο κι αν φαίνεται «εκπρώτης όψεως» το θέμα απλό χωρίς καμιά ιδιαίτερη σημασία, όμως είναι πολύ σημαντικό και κυρίως πρωτοφανές.

Έγιναν και στο παρελθόν παραιτήσεις μητροπολιτών είτε γιατί πιέστηκαν να το κάνουν η γιατί διαφώνησαν κάπου η ακόμη για λόγους συνειδήσεως. Παραιτήση όμως σαν αυτή του Θηβών και Λεβαδείας κ. Νηκοδήμου, δεν έχει το προηγούμενο της. Ο μητροπολίτης κ. Νικόδημος Γραικός είναι ένας σεμνός εκκλησιαστικός άνδρας. Έγινε επίσκοπος το 1967.

Μπορούσε να είχε γίνει νωρίτερα από τις κανονικές συνόδους δεν το έκαναν και το τόλμησε η αριστινδην.

Δεν είναι εις βάρος του, γιατί είχε όλα τα προσόντα και τις προϋποθέσεις να γίνει πριν το 1967. Το λάθος λοιπόν είναι σε εκείνους που δεν τον έκαναν προηγούμενα. Αυτό, σαν παρένθεση στο όλο θέμα.

Η παραίτηση λοιπόν του κ. Νικόδημου, με μοναδικό αίτιο να αναδειχθεί κάποιος νεώτερος, τον τιμά και τον διακρίνει. Τον τιμά γιατί δεν είναι εύκολο να γίνεσαι από άρχοντας μιας περιοχής, πρώην με τη δική σου θέληση. Χρειάζεται και θάρρος και τόλμη. Χρειάζεται ταπεινώση και πίστη στο Θεό. Στη μακροχρόνια θητεία μου στα εκκλησιαστικά έχω ακούσει πολλούς ιεράρχες να λένε. Θα παραιτηθώ κουράστηκα θα τραβηχτώ στην άκρη, θα πάω στο Άγιο Όρος.

Κανείς δεν το έκανε. Η εξουσία και οι τιμές έχουν την δική τους αίγλη. Έχουν τη χάρη τους. Γνώρισα ακόμη ασθενείς μητροπολίτες που το έβλεπαν και το βλέπουν πώς «δεν πάει άλλο» και όμως επιμένουν να «ποιμνούν» το λαό και να κρατιούνται στην πλήρη αδράνεια του «εν ενεργεία». Γιατί; «πειδή ένας παράξενος εγωισμός τους κρατάει και τους έχει πείσει πως είναι αναντικατάστατοι. Για όλα αυτά λοιπόν είπαμε πως τον σεβασμώτατο Νικόδημο, η πράξη του αυτή τον διακρίνει.

Δεν ζήτησε από τον Αρχιεπίσκοπο και τη σύνοδο τίποτα. Το μόνο που άφησε να νοηθεί, είναι πως θα έβλεπα με χαρά διάδοχο του τον αρχιμανδρίτη κ. Ιερώνυμο Λιάπη που κατάγεται από τη Βοιωτία και είναι εξαιρετός κληρικός. Παρακάλεσε, δεν το έθεσε όρο. Άλλωστε σε μυστικές ψηφοφορίες όπως γίνεται με τις εκλογές μητροπολιτών δεν «σηκώνει» όρους. Το πόσο επιτυχημένη ήταν και αυτή του η πράξη το βεβαίωσε το αποτέλεσμα της εκλογής. Ένα αποτέλεσμα πρωτοφανές στα εκκλησιαστικά χρονικά.

Παμφηφεί η Ιεραρχία ανέδειξε τον νέο μητροπολίτη. Θηβών και Λεβαδείας. Σπάνια στο παρελθόν υπήρξαν ομόφωνες αποφάσεις της ανωτάτης εκκλησιαστικής αρχής σε διάφορα θέματα. Σε εκλογές ποτέ. Γι-

αυτό τονίζουμε με έμφαση τα δύο πρωτοφανή αυτά γεγονότα, της παραίτησεως και της εκλογής του μητροπολίτου Θηβών και Λεβαδείας τον Οκτώβριο του 1981.

Ο νέος μητροπολίτης του ζήτησε να μείνει κοντά τους και εκείνος με πολύ συγκίνηση τη δέχθηκε, ώστε έτσι να μην απαχωρισθεί από το ποίμνιο που είναι γεγονός ότι πολύ τον αγάπησε.

Στις δύσκολες για την εκκλησία κυρίως ημέρες, που η αμφισβήτηση γίνεται κανόνας ζωής, πράξεις σαν αυτή τη βοηθάνε στον ανηφορικό της δρόμο. Το ότι είναι εξαίρεση δεν έχει και μεγάλη σημασία. Οι μεγάλες πράξεις δυστυχώς δεν κατατάσσονται στους κανόνες αλλά στις εξαιρέσεις.

ΠΕΡΙ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ

Εμείς οι Έλληνες έχουμε τη νοοτροπία, τη συνήθεια, να λέμε πολλά, να συζητάμε μεταξύ μας πολύ και να καταπιανόμαστε με όλα τα θέματα. Να βρίσκουμε αμέσως και αβασάνιστα τις σωστές λύσεις.

Θέματα και προβλήματα; κάθε επιπέδου, λύνονται μέσα στα καφενεία, στα σπίτια, όπου τύχει να γίνει μια κάποια συζήτηση. Είμαστε κριτές και ασκούμε υψηλή κριτική, σ' ό,τι κάνουν όλοι οι άλλοι. Νομίζουμε ότι η θέση μας είναι η μόνη σωστή και παραδεκτή. Τα ξέρουμε όλα! Δε μας ξεφεύγει τίποτα. Ο καθένας μας χωριστά νοιώθει αδικημένος, γιατί δεν είναι ο αρμόδιος στο τάδε η στο δείνα θέμα για να δώσει την πρέπουσα λύση.

— Ας ήμουν εγώ . . . και θα βλέπατε τι θα έκανα!

— Αν με ρωτούσαν, θα τους έλεγα τι να πράξουν; θα τους έλεγα το σωστό.

Όλα αυτά όμως σε χώρους και τόπους ακατάλληλους και γνωρίζοντας το ανεύθυνο της τυζήτησης και των λόγων μας. Εκεί όλοι εμείς εμφανιζόμαστε πολυμαθείς και πανέξυπνοι. Όταν όμως μας ζητήσουν υπεύθυνη γνώμη για κάποιο θέμα, τότε — και είναι αλήθεια δυστυχώς — τις περισσότερες φορές δεν έχουμε γνώμη και προσπαθούμε να μη μας ζητηθεί καν.

Περιμένουμε τα έργα των άλλων, που έχουν κάποια γνώμη και δράση, και τότε αρχίζουμε να κρίνουμε και διατυπώνουμε τις «αλάθητες» γνώμες μας, γιατί όλες οι άλλες είναι λαθεμένες. Μάλιστα καμιά φορά, εκφραζόμαστε και βαριά για εκείνους που έκαναν άλλα απ' αυτά που εμείς πιστεύουμε ότι έπρεπε να κάνουν.

Έτσι «χάριν . . . νοοτροπίας» αρχίζουν, οι καρδιές, να ψυχραίνονται. Ξεφυτρώνουν παρεξηγήσεις μεταξύ μας, που φέρνουν στενοχώρια και απαγοήτευση και οδηγούν τους δημιουργικούς σε αδράνεια και περιφρόνηση. Έτσι μπορεί και ολόκληρο το έργο να γκρεμιστεί και να πάει χαμένος κόπος και μόχθος πολλών ετών.

Παρατηρείται μάλιστα ότι οι εύκολες λύσεις και «σωστές» πάντα γνώμες να διατυπώνονται από εκείνα τα πρόσωπα που είναι - λίγο πολύ - αμέτοχα και δεν έχουν συμμετάσχει στο έργο προσφοράς προς το σύνολο. Η μόνη τους προσφορά είναι να διατυπώνουν και να διατυμπανίζουν τις σωτήριες λύσεις

Περί νοοτροπίας

και γνώμες τους. Και τούτο γιατί όποιοι υπηρετήσουν σ' ένα συλλογικό όργανο και γνωρίσουν πόσο δύσκολη υπηρεσία είναι και πόσες θυσίες χρειάζεται το έργο της προσφοράς εκτιμούν τις συλλογικές γνώμες και τα έργα και δε μένουν καθηλωμένοι και αμετάπειστοι στη γνώμη τους.

Βέβαια θα μου πείτε, δεν πρέπει να εκφράζουμε τη γνώμη μας; Ασφαλώς και πρέπει, αλλά όμως καλόπιστα, υπεύθυνα, συνειδητά κι ευγενικά, για να αποφεύγονται παρεξηγήσεις και για ουσιαστική επιτυχία σε κάθε έργο. Να μιλούμε υπεύθυνα και να δεχόμαστε υπευθυνότητες.

Ας ψάξουμε λοιπόν τους εαυτούς μας. Πρόκειται ασφαλώς «περί νοοτροπίας». Μέχρι τώρα ίσως παίρναμε θέση η τη θέση κάποιου άλλου με ολοφάνερη ανευθυνότητα. Από δω και πέρα ας ζητήσουμε να βρεθούμε σε κάποια θέση υπεύθυνα.

Πρέπει κάποτε κι αυτό να γίνει και να συμπεριληφθεί μάλιστα στα περί νοοτροπίας.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΟΥΝΗΣ:

Η 16 - 11 - 82 ήταν αποφράδα ημέρα για την Οξυά και τη Θεοτόκο. Σκληρή μοίρα μας πήρε από κοντά μας ένα πολυαγαπημένο κι αξέχαστο τέκνο μας. Έφυγε απ' τα χέρια μας τόσο πρόωρα και άξαφνα, στα 38 του χρόνια, ο αξέχαστος ΔΗΜΗΤΡΗΣ μός. Το χωριό μας, ο Σύλλογος μας, η Επαρχία μας κι όλη η Ήπειρος δέχθηκε ένα μεγάλο πλήγμα, μ' αυτό το κεραυνοβόλο χτύπημα.

Πλήθος αμέτρητο συγγενών, συναδέλφων του και φίλων με βαριά καρδιά και δακρυσμένα μάτια συνόδεψαν το μεγάλο μας νεκρό στην τελευταία του κατοικία, ενώ 40 στεφάνια και πλήθος ανθοδέσμες αγάπης στόλισαν τη μεγαλοσύνη του στον τελευταίο αποχαιρετισμό.

Τέσσερις ομιλητές απεύθυναν το τελευταίο χαιρε και προσκάρτησαν να δώσουν το μέγεθος της προσωπικότητας του, της δραστηριότητας και της προσφοράς του σε όλους τους τομείς.

Παρακάτω δημοσιεύουμε την επικήδεια ομιλία, που εκφώ-

νησε ο Πρόεδρος της Αδελφότητας μας στο μεγάλο μας νεκρό, εκλιπόντα εν ενεργεία Γενικό Γραμματέα του Συλλόγου μας ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΖΟΥΝΗ.

Μεγάλε μας Δημήτρη

Ήταν της μοίρας μας γραφτό να φύγεις τόσο πρόωρα κι άξαφνα από κοντά μας. Και σ' εμένα έπεσε ο πικρός κλήρος να σε νεκρολογήσω.

Θα ήθελα ώρες να μιλώ για σένα, αν είχα πέτρινη καρδιά. Τώρα όμως θα σου πω λίγα αποχαιρετηστήρια λόγια, όσα μπορέσω και μη μου κακιώσεις (θυμώσεις).

Τέλειωσες τη Σιβιτανίδειο με διάκριση και βραβείο. Ξεκίνησες στη ζωή μόνος σου με μόνο στήριγμα την άξια μάνα σου. Έγινες ο πιο τέλειος και ο πιο αγαπητός υπάλληλος της ΔΕΗ, γι' αυτό και οι συνάδελφοι σου σε συμπαραστάθηκαν συγκινητικά.

Ήσουν άξιος και τέλειος οικογενειάρχης. Λάτρευες τη γυναίκα σου, τη μάνα σου και τα παιδιά σου. Αγάπησες τους συγγενείς σου κι όλους μας. Ήσουν άνθρωπος συνεπής - αξιοπρεπής - ευγενής - μια μεγάλη καρδιά - με τον καλό λόγο στα χείλη - μια παντοτινή ανοιχτή αγκαλιά για όλους - η προσωποποίηση της δραστηριότητας, της λεβεντιάς και της αισιοδοξίας. Όσοι σε γνώρισαν κέρδισαν πολλά από σένα και τώρα το ποτήρι είναι φαρμακερό. Όσοι δε σε γνώρισαν έχασαν πολλά.

Υπήρξες το ανεπανόληπτο κι αναντικατάστατο μέλος του Συλλόγου μας, που τον οδήγησες από την αφάνεια σε ζηλευτό σημείο. Ένα κομμάτι από τη σύντομη αλλά γεμάτη ζωή σου την αφιέρωσες στο Σύλλογο μας. Το είναι σου ήταν καμωμένο από Οξυά - Θεοτόκο - αγάπη - καλοσύνη και δράση. Πλάθαμε μαζί ατέλειωτες ώρες όνειρα για μια Οξυά αλλιώτικη. Και τώρα έφυγες και μας άφησες μόνους.

Ήσουν μεγάλος εμπνευστής και δημιουργός της Ομοσπονδίας Κοινότητας. Έκανες τη μικρή Οξυά πρωτοπόρο σε δράση και γνώση σ' όλους τους Ηπειρώτες και τους κμάρητους φίλους σου.

Δημήτρη μου έζησες λίγο αλλά δημιούργησες και πρόσφερες πολλά.

Αναπαύσου ήσυχα

Η σωστά θεμελιωμένη οικογένεια σου θα προχωρήσει άφοβα το δύσκολο δρόμο της ζωής.

Ο Σύλλογος μας θα κάνει πράξη τα όνειρα σου.

Η σκέψη μας θα είναι κοντά σου και θα σε νιώθουμε πάντα κοντά μας.

Αναπαύσου ήσυχα. Όλοι μας θα συμπαρασταθούμε στην οικογένεια σου. 17,11,82

ΛΙΩΝΙΑ ΖΟΥ Η ΜΝΗΜΗ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΟΞΥΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ - Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ,.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΥΠΑΡΙΣΙΗΣ:

Στις 21-8-82 απεβίωσε ο σεβάσμιος μπαρμπα - Γιώργος Κυπαρισσιής. Μας έφυγε κάπως άξαφνα κι αυτός. Έφυγε ήσυχα κι αθόρυβα. Έζησε κι αγωνίστηκε για τις ιδέες και τα πιστεύω του. Πέρασε δοκιμασίες και δύσκολες στιγμές στη ζωή του. Ήταν καλός άνθρωπος και καλός συζητητής, παρά την κάποια ισχυρογνωμοσύνη του. Υπήρξε από τα πρώτα πρωτοπόρα μέλη της Αδελφότητας μας. Διετέλεσε και Πρόεδρος του Συλλόγου μας και συνέδεσε το όνομα του με την τοποθέτηση του ηρώου του χωριού μας.

Λιωνία του η μνήμη

ΜΙΧΑΗΛ Ι ΒΑΛΤΑΣ:

Στις 5-8-81 πέταξε στους ουρανούς ένα αγγελάκι, που ζούσε κοντά μας και το χαιρόμαστα. Μας έφυγε ο Μιχαλάκης, τέκνο του Γιάννη και της Ζαχαρούλας Βαλτά. Ο Ύψιστος τό πήρε τόσο γρήγορα κοντά του και το 'κανε αγγελάκι του. Ας βοηθήσει ο Θεός να γλυκάνει το μικρό ποτήρι των γονιών του κι όλων των συγγενών και να τους δώσει τη δύναμη να συνεχίσουν τη ζωή.

Λιωνία του η μνήμη

**ΠΩΣ ΜΕΓΑΛΩΝΑΝ ΚΑΙ ΕΒΓΑΖΑΝ ΤΟ
ΨΩΜΙ ΤΟΥΣ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ**

Σε προηγούμενο σημείωμα μου περιέγραφα τους τρόπους και τις συνθήκες δουλειάς των πατεράδων και των παππούδων μας. Τώρα θα προσπαθήσω να περιγράψω τη ζωή των ορφανών παιδιών που δεν είχαν πατέρα κι αναγκάζονταν πολύ μικρά να πάρουν το δρόμο της ξενιτιάς χωρίς προστάτη και δυστυχώς τα παιδιά αυτά ήταν τα περισσότερα γιατί τα είχε απορφανίσει το Χαρτούμ χωρίς να θέλω να πω μαυτὸ ὅτι η ζωή των παιδιών με πατέρα ήταν ροδινη.

Τα παιδιά αυτά έφευγαν από το χωριό με έναν τροβά όπου είχε μέσα "τα τρόφιμα,, που συνήθως ήταν μια πίττα, ένα καρβέλι ψωμί, λίγο τυρί και λίγο κρέας αν είχε. Σε ένα σακί είχε τα "ρούχα,, του που ήταν ένα σάισμα για να σκεπάζεται κανένα εσώρουχο και κανένα ζευγάρι τσουράπια (κάλτσες) πλεγμένες απ' τη μάνα η την αδερφή. Για δεύτερο κουστούμι δὲν γίνεται λόγος, γιατί ὄχι μόνον τα ορφανὰ, ἀλλὰ οὐτε και τα παιδιά που είχαν πατέρα είχαν δεύτερο κουστούμι.

Τα παιδιά λοιπὸν έφευγαν απ' το χωριό χωρίς να ξέρουν την "τύχη,, που τους περίμενε. Συνήθως έφευγαν απ' το χωριό με κάποιον συχωριανὸ μας μεγαλύτερο κι έφταναν στην Αθήνα. Για πρώτη φορά έβλεπαν αυτοκίνητο, βαπόρι, σιδηρόδρομο ακόμα και κάρρο και καταλαβαίνουμε ὅλα αυτά τι εντυπώσεις του δημιουργούσαν, μαζί με την πολυκοσμία που έβλεπαν στις πόλεις και ιδιαίτερα στην Αθήνα.

Συνήθως "ξεπέζευαν,, στο σπίτι το Παπαχρηστέικο που βρίσκονταν σε αδιέξοδο πάροδο της οδοῦ Ευριπίδου αρ. 54α. Στο σπίτι αυτό εκείνα τα χρόνια κάθονταν πάρα πολλοὶ χωριανοὶ μας και ὅταν το βράδυ αυτοὶ γύριζαν απ' τη δουλιὰ τους, καλωσόριζαν τους νεοφερμένους απ' το χωριό οι οποίοι κάτι τους έφερναν και συνήθως καμιά πίττα. Απ' την ὥρα αυτή άρχιζε και η τραγωδία της ζωῆς αυτῶν των ορφανῶν παιδιῶν που θα κοιμηθῶν, τι θα φαν, που θα πιάσουν δουλιὰ κλπ, δυσκολίες που για να ξεπεραστοῦν χρειάζονταν πολὺς καιρὸς. Χωρίς να θέλω να κατηγορήσω κανέναν ἀπὸ τους συμπατριώτες μας που ήταν στην Αθήνα, εκείνον τον καιρὸ γιατί ο καθένας είχε τις δυσκολίες του ὁμῶς ἀνάμεσα σ' ὅλους, ξεχώριζε ο συχωρεμένος Αριστείδης Ζάβρος για το πραγματικὸ πατρικὸ ενδιαφέρον πού έδειχνε γι' αυτά τα παιδιά.

Ο Σελτσιώτης Συνέχεια στο επόμενο φύλλο

έχει η ζωή νόημα.

Νέοι και νεες ξενιτεμένοι μην ξεχνάτε τους απόμαχους στο χωριό. Στείλτε τους ένα γράμμα και δώστε τους φτερέ στα πόδια και στην καρδιά για να ζήσουν με την ελπίδα σας τα τελευταία τους χρόνια. Όπου κι αν βρίσκεστε μην τους λησμονείτε. Πάρτε τους, αν μπορείτε, ένα τηλέφωνο ν' ακούσουν τη φωνή σας, που είναι βάλσαμο για την ψυχή τους. Προσπαθείστε ὅπου μπορείτε, να βρίσκεστε συχνά κοντά τους. Μην σας απορροφά η ζωή και τους ξεχνάτε. Μην σας φοβίζει η απόσταση. Εκμηδενίστε την και βρεθείτε κοντά τους σε κάθε μεγάλη γιορτή, σε κάθε σας εικόνα. Είστε το στήριγμα τους και η παρηγοριά τους. Θυμηθήτε τους! Κάντε γι' αυτούς ὅ,τι θα θέλετε να κάνουν για σας κάποτε τα παιδιά σας.

ΕΝΑΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΝΕΑ

- Στις 4-7-82 το ζεύγος Σπύρου και Δέσποινας Μαργαρίτη εβάπτισε την κορούλα τους. Το όνομα αυτής Θεοδώρα. Ευχόμαστε να τους ζήσει.
- Στις 25-7-82 ο κ. Σάκης Παπαζηρόσης και η δ/δα Δήμητρα Φελέσκουρα απέλεσαν τους γάμους των. Ευχόμαστε να ζήσουν ευτυχισμένοι.
- Στις 31-7-82 η δ/δα Φρειδερίκη Μπιζου και ο κ. Δημήτρης Τζιας απέλεσαν τους γάμους των. Τους ευχόμαστε κάθε ευτυχία.
- Στις 8-8-82 ο κ. Βασίλειος Δ. Ζήνδρος (γιος της Σταματούλας Ζήνδρου - Ζάρρου) και η δ/δα Αγγελική Μπουκοβίνα, ἀπὸ την Κλειδωνιά, αρραβωνιάστηκαν. Τους ευχόμαστε καλά στέφανα.
- Στις 17-9-82 το ζεύγος Δημητρίου και Μαρίας Μπιζου εβάπτισε το γιο τους. Το όνομα αυτού Παναγιώτης. Ευχόμαστε να τους ζήσει.
- Στις 26-10-82 το ζεύγος Δημητρίδου και Τούλας Τσίμα εβάπτισε την κορούλα του. Το όνομα αυτής Ηλιάδα. Ευχόμαστε να τους ζήσει.
- Στις 30-9-82 το ζεύγος Νίκου και Αλεξάνδρας Πορφύρη απέκτησε και δεύτερη κορούλα. Ευχόμαστε να τους ζήσει.
- Στις 17-12-82 το ζεύγος Κώστα Μενδώνη και Μαρίας (κόρης Κώστα Αντωνιάδη) απέκτησε κοριτσάκι. Τους ευχόμαστε να τους ζήσει.
- Στις 4-7-82 τελέστηκε στη Χρυσοσπηλιώτισσα ἀπὸ τους οικείους του ετήσιο μνημόσυνο στη μνήμη Αποστόλου Γρ. Παπαχρήστου - Τσακάλωφ.
- Στις 5-8-82 απεβίωσε ο μικρός μας Μιχαλάκης Βαλτάς, γιος του Γιάννη και της Ζαχαρούλας. Στους γονείς του και τους οικείους εκφράζουμε θερμά συλλυπητήρια.
- Στις 21-8-82 απεβίωσε ο κ. Γεώργιος Κυπαρίσσης. Προς τη σύζυγο κι ὄλους τους οικείους εκφράζουμε θερμά συλλυπητήρια.
- Στις 16.11.82 απεβίωσε ο κ. Δημήτριος Ζήνης, Γενικός Γραμματέας του Συλλόγου μας και μπανιστής της «Φωνής της Οξυάς». Προς την οικογένεια του και ὄλους οικείους εκφράζουμε θερμά συλλυπητήρια.
- Στις 5.12.82 τελέστηκε στη Χρυσοσπηλιώτισσα η ετήσια αρτοκλασία του Συλλόγου μας και μνημόσυνο για την ψυχή του Ευεργέτη Ι. Κουκουμπάνη και των ψυχῶν ὄλων των εκλιπόντων οικείων μας.
- Στις 19.12.82 τελέστηκε, στον Άγιο Νικόλαο Χαλανδρίου 40νθήμερο μνημόσυνο στη μνήμη Δημητρίου Ζούνη.

Από τις 8 ως τις 19.12.82 έγινε στο ξενοδοχείο CARAVEL με επιτυχία ατομική έκθεση ζωγραφικής του Οξυώτη μας εζαίρετου ζωγράφου ΘΑΝΟΥ ΒΑΣΔΑΣΗ. Στα εγκαίνια παρόσ-